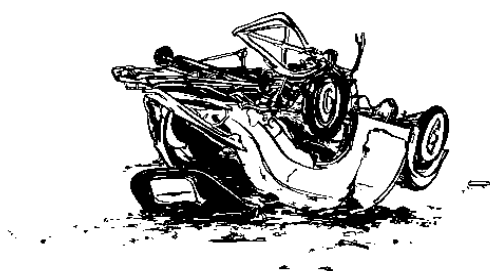

Voor Opa en Oma

*Voordat je dit boek gaat lezen, moet je één
ding weten.*

*Dat ik heb getwijfeld om dit niet te doen. Maar
ik deed het toch.*

Drup.. Drup..

Langzaam hoor ik het bloed op het dashboard tikken. Op de achtergrond een sissend geluid van de motor en in de auto hangt een warme lucht. Ik doe mijn ogen open en merk dat beide handen nog vastgeketend zijn aan het stuur waar mijn hoofd op ligt. Mijn oog valt gelijk op een stel benen die naast mij op de bijrijdersstoel zitten. Opa? Ik schud mijn hoofd goed, doe mijn ogen weer open maar dan is hij opeens weg.. Ik zou toch zweren dat ik opa net zag.

Langzaam voel ik een koude vloeistof langs mijn neus glijden waarna het op mijn benen valt. Ik haal mijn hand erover en merk gelijk dat het bloed is. Vaak genoeg gezien omdat opa onhandig was met bestek tijdens het eten en gereedschappen uit zijn garage.

Ik kijk even goed rond in de auto en zie dat de motorkap open staat en dat er rook en een sissend geluid uit komt. De voorruit is gebroken en van het ruitje in mijn portier is ook niks meer over. Daar ben ik met mijn hoofd tegenaan geklapt. Concludeer ik bij mijzelf. Ik kijk over mijn rechterschouder naar achter en zie dat het raampje links achter niet is gebroken, maar het raampje achter mij wel.. Raar.. Ik ben toch alleen tegen een boom aangereden? Ik probeer mijn portier te openen om te kijken hoe groot de schade is maar het lukt niet omdat de carrosserie zo erg is ingedeukt dat het slot ook is verbogen. Dus ik verplaats mij naar de zitting naast mij, die kant lijkt nog helemaal intact te zijn. Ik open de deur langzaam, wachtend op nog een klap?

1.

'Max! Wakker worden!'

'Wat is er?'

'De pizza!'

'De pizza? Wat moet ik met pizza?'

Oh ja de pizza, Opa had pizza besteld!'

Ik ga overeind zitten en wrijf even goed in mijn ogen, strek me nog even uit en loop langzaam naar de eettafel. 'Best wel honger' denk ik bij mezelf, ik heb sinds de lunch niks meer op. Ik schuif een stoel naar achter en kijk nog even naar Opa en de bezorger, de bezorger geeft mij een knipoog en Opa kijkt nog even diep in zijn portemonnee. Ik ga rustig zitten. Kijk even om me heen omdat Opa nog bezig is met afrekenen en zie een foto van hem en Oma op de vensterbank staan. Die stond er eergisteren nog niet. Zal die wel van zolder hebben gehaald uit zo'n vieze doos. Opa heeft tientallen dozen boven staan met allemaal prul dingen. Zoals allemaal soorten stenen en boeken voor z'n postzegel-en munten verzameling. Heel leuk allemaal hoor maar het leukste zijn de dozen vol met boeken over het heelal en over het leven buiten onze aardbol. Zou er dan toch misschien leven in de ruimte zijn? Thuis krijgen wij nooit de krant omdat pa en ma dat niet willen. Ze lezen toch alles via hun telefoon dus waarom zou je voor een stuk papier betalen terwijl het ook op je telefoon staat?

Opa is de enige die de krant iedere ochtend krijgt. En als er wat over het heelal in staat, knipt hij het uit en houdt hij het apart voor mij

voor als ik weer langs kom. Zegt hij vol enthousiasme wat NASA nu weer heeft ontdekt of waar ze mee bezig zijn.

'Dankjewel meneer en eet smakelijk!'

Ik hoor dat Opa de deur dicht gooit. Waarschijnlijk heeft Opa hem een fooi en een knipoog gegeven want Opa zou nooit de deur zomaar voor iemand dichtgooien. Na het overlijden van Oma is Opa veel voorzichtiger geworden met mensen. Waarschijnlijk omdat hij nu pas ziet wat de dood met iemand doet. Opa's vrienden wonen allemaal in het buitenland en hij heeft weinig contact met hen. Misschien zijn zij ook al overleden maar weet hij het nog niet.

Opa loopt naar de tafel en legt de pizzadozen op tafel. 'Wil je bestek erbij?' vraagt hij. 'Ja doe maar' antwoord ik nog met een dromerige gedachten over het heelal. Hij geeft me een mes en een vork en opent zijn doos. 'He, ze zijn al gesneden..' 'Ja, dat eet wat makkelijker.' Bijdehante opmerking maar opa kan er wel om lachen. 'Waar had u die foto vandaan?' vraag ik wijzend naar de vensterbank terwijl opa een hap van zijn pizza neemt.

'Welke foto?' vraagt hij met een volle mond.

'Die van U en Oma..'

Opa kauwt rustig zijn mond leeg maar antwoord niet op mijn vraag. 'Kan je even een glas water halen en mijn pillen pakken? Ze

liggen in het kastje linksboven. Je ziet ze wel.' Ik sta op en loop naar de keuken. Antwoord geven op mijn vraag was ook wel aardig geweest maar misschien ligt het nog een beetje gevoelig. Het is tenslotte ook pas net iets meer dan een week geleden dat Oma een hartaanval kreeg.

Ik doe het kastje open en pak de doosjes. Eentje heeft een rode sticker en de andere een groene. Wat zou dat betekenen? Ik weet dat het ene doosje pillen, met de groene sticker, Alzheimer tegengaan. Maar de andere weet ik niet. Ik durf het niet te vragen omdat ik niet vervelend wil overkomen dus ik houd het voor mezelf.

'Hoeveel pillen heeft u nodig?'

'Eén uit ieder doosje!'

Ik pak twee pillen en twee glazen om ze te vullen met water en loop terug naar de tafel. Een glas voor Opa en een glas voor mij.

Als we uitgegeten zijn legt Opa de dozen op elkaar en maakt zijn riem los. Zodat zijn buik alle ruimte heeft om het eten te verteren en om te rusten. 'Ik gooi de dozen even weg, loop je mee?' zegt hij. 'Uhhh, ja is goed' Ik loop achter Opa aan maar zie dat hij langs de papierbak loopt.

'Opa de bak staat hier hoor!' zeg ik met verbazing

'Weet ik knul, ik moet je even wat laten zien.'

'Opa legt de dozen neer voor de garagedeur en haalt zijn sleutelbos uit zijn kontzak. 'Sleutel met de groene sticker' hoor ik Opa zacht in zichzelf zeggen. Zou Opa wat met groen

hebben? Groene sleutel en groene sticker op het doosje. Vast niet.

Hij pakt de goede sleutel en opent de deur. Hij loopt naar binnen en klikt het licht aan.

Daar staat die dan. Opa's kever uit 1963. Glimmend geel toen hij nieuw was maar lichtbruin op foto's. Veel verhalen over gehoord. De bak die Oma altijd haatte en waar ik nooit geïnteresseerd in was. Ook al ben ik zo vaak in opa's garage geweest om ruimteschepen te bouwen. Dat we samen zo diep in ons werk zaten dat oma ons moest komen halen om te zeggen dat het eten klaar was.

Misschien als ze zelf haar rijbewijs had gehaald had ze er meer interesse in. Altijd zeggend dat ze niet van de weg houdt , 'veel te gevaarlijk' of 'dat gaat veel te snel voor mij.'

Opa bukt en haalt het zeil van de Kever af. 'Help eens jongen, hij zit vast onder het wiel.' Samen halen we het zeil eraf en ik zie een glans in opa's ogen verschijnen. 'Dat zeil is er al zeker 30 jaar niet afgeweest.' zegt opa blij. Waarschijnlijk met het idee om de auto op te knappen. 'Kom we rollen hem naar buiten! Ik ga links en jij rechts.'

Samen duwen we de oude bak naar buiten. Langzaam vallen de zonnestralen op de geroeste gele motorkap. Opa maakt de deur open en laat de muffe geur van het warme leer naar buiten waaien. Hij veegt wat stof van zijn stoel af en gaat erop zitten waardoor er nog